

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΠΑΡΑΜΥΘΟΤΡΑΠΕΖΑ ΝΟ. 24 · ΔΙΑΡΚΕΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ ≈ 4
ΛΕΠΤΑ

Το Πουλί- Ουράνιο Τόξο

Παραμύθι της Βόρειας Αμερικής, αποδιδόμενο στους Λενάπε

Όταν ήρθε ο χειμώνας που δεν έλεγε να τελειώσει, το
ομορφότερο πουλί του κόσμου πέταξε ως τον ουρανό.

Π ριν από πολλά πολλά χρόνια, τότε που ο κόσμος ήταν ακόμα καινούργιος, η Κουρούνα ήταν το ομορφότερο πουλί της γης. Τα φτερά της έλαμπαν σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου — κόκκινο, πορτοκαλί, κίτρινο, πράσινο, γαλάζιο, μενεξεδί — και η φωνή της ήταν τόσο γλυκιά, που όταν τραγουδούσε, σταματούσαν τα ποτάμια να την ακούσουν.

Όλοι τη φώναζαν Πουλί-Ουράνιο Τόξο.

Ο χειμώνας που δεν έλεγε να τελειώσει

Μια χρονιά, έπεσε στη γη ένας χειμώνας αλλιώτικος από τους άλλους. Το χιόνι έπεφτε και έπεφτε και δεν σταματούσε. Σκέπασε το χορτάρι, σκέπασε τους θάμνους, άρχισε να σκεπάζει και τα μικρά ζώα.

— Θα θαφτούμε όλοι! έκλαψε το ποντίκι.

— Κάποιος πρέπει να πετάξει ψηλά, ως τον Μεγάλο Δημιουργό, είπε το ελάφι. Να του ζητήσει βοήθεια.

Τα ζώα κοιτάχτηκαν. Ο ουρανός ήταν μακριά — πιο μακριά από τα σύννεφα, πιο μακριά κι από τα άστρα. Κανείς δεν μιλούσε.

Τότε ακούστηκε μια γλυκιά φωνή:

— Θα πάω εγώ.

Ήταν το Πουλί-Ουράνιο Τόξο.

Το ταξίδι στον ουρανό

Πέταξε τρεις μέρες και τρεις νύχτες, όλο και πιο ψηλά. Πέρασε τα σύννεφα, πέρασε τον άνεμο, πέρασε κι αυτά τα άστρα. Κι όταν πια τα φτερά του δεν είχαν άλλη δύναμη, έφτασε στον Μεγάλο Δημιουργό.

Δεν του ζήτησε τίποτα για τον εαυτό του. Τραγούδησε το πιο όμορφο τραγούδι του και είπε:

— Η γη παγώνει. Τα ζώα θάβονται στο χιόνι. Βοήθησέ μας.

Ο Δημιουργός συγκινήθηκε από το πουλί που είχε έρθει τόσο μακριά για τους άλλους. Πήρε ένα κλαδί, το άναψε στον ήλιο και του το έδωσε.

— Αυτή είναι η Φωτιά, είπε. Πήγαινε τη στη γη, να ζεσταθεί ο κόσμος. Μα βιάσου — γιατί η φωτιά δεν περιμένει κανέναν.

Η επιστροφή

Το Πουλί-Ουράνιο Τόξο άρπαξε το αναμμένο κλαδί στο ράμφος του και ξεχύθηκε προς τα κάτω.

Πετούσε και πετούσε, και η φωτιά έκαιγε. Οι σπίθες έπεφταν πάνω στα υπέροχα φτερά του και τα μαύριζαν, ένα ένα. Η κάπνα έμπαινε στον λαιμό του κι έκαιγε τη γλυκιά φωνή του. Πόνεσε — μα δεν σταμάτησε. Μπροστά του έβλεπε μόνο το χιόνι, και κάτω από το χιόνι, τους φίλους του που περίμεναν.

Όταν έφτασε στη γη, ακούμπησε τη φωτιά ανάμεσα στα ζώα. Το χιόνι άρχισε να λιώνει. Ο κόσμος ζεστάθηκε. Όλοι σώθηκαν.

Και τότε το Πουλί-Ουράνιο Τόξο κοιτάχτηκε σε μια λακκούβα με νερό — και δεν αναγνώρισε τον εαυτό του. Τα φτερά του ήταν ολόμαυρα σαν τη νύχτα. Κι όταν πήγε να τραγουδήσει, από τον λαιμό του βγήκε μόνο μια βραχνή, άγρια κραυγή:

— Κρα!

Έσκυψε το κεφάλι και δάκρυσε.

Τα κρυμμένα χρώματα

Τότε άκουσε πλάι του τη φωνή του Μεγάλου Δημιουργού, ζεστή σαν τη φωτιά που είχε φέρει.

— Μην κλαις. Και κοίτα καλύτερα.

Το πουλί ξανακοίταξε στο νερό. Ο ήλιος έπεσε πάνω στα μαύρα φτερά του — κι εκεί, μέσα στο μαύρο, άστραψαν για μια στιγμή όλα τα χρώματα: το κόκκινο, το πράσινο, το γαλάζιο, το μενεξεδί. Κρυμμένα, μα όλα εκεί.

— Τα χρώματά σου δεν χάθηκαν, είπε ο Δημιουργός. Μπήκαν πιο βαθιά. Και κανένας κυνηγός δεν θα σε σημαδέψει πια για τα λαμπερά φτερά σου — θα πετάς ελεύθερο όσο ζεις. Η ομορφιά σου, από σήμερα, είναι μέσα σου. Όπως ήταν πάντα.

Λένε πως από τότε, αν δεις κουρούνα να στέκεται στον ήλιο, να κοιτάξεις προσεκτικά τα φτερά της. Εκεί μέσα, στο βάθος του μαύρου, κρύβεται ακόμα ένα ολόκληρο ουράνιο τόξο.

*Σημείωμα πηγής: Η ιστορία κυκλοφορεί διεθνώς ως μύθος των Λενάπε, η απόδοση όμως αυτή δεν τεκμηριώνεται: η πρώτη γνωστή καταγραφή της είναι το παιδικό βιβλίο *Rainbow Crow* της Nancy Van Laan (1989), και φορείς των ίδιων των Λενάπε αμφισβητούν ότι ανήκει στην παράδοσή τους, θεωρώντας την πιθανή διασκευή μιας ιστορίας των Τσερόκι για την πρώτη φωτιά. Τη μεταφέρουμε ως σύγχρονο παραμύθι εμπνευσμένο από τις παραδόσεις των ιθαγενών της Βόρειας Αμερικής.*

Τα παραμύθια και οι μύθοι υπάρχουν για να ταξιδεύουν. Μπορείτε να μοιραστείτε αυτή την ιστορία, διατηρώντας πάντα την πηγή της: paramythoupoli.gr